

Háló

Barna Róbertnek

I.

(Határ)

Bosszantó, hogy az anyám,
akivel együtt lakom,
akit egyedül ápolok,
bármikor, bárhol, mindenkit megismer,
csak engem nem,
hogy másokkal egész normálisan
elbeszélget, így hát hiába
panaszodom a demenciájáról,
engem néznek hülyének
a rokonai és ismerősei,
pedig legbelül tudom,
ez az utolsó esélye
a bizonyításra,
hogy másokkal még
megérteti magát,
hogy képes kiizzadni
magából a napot.

(Kötélék)

A repedések a vázán,
amibe anyámnak virágot viszek,
összetartják az üveget,
minden stimmel a semmivel,
olyan ez,
mint valami
vesszőfonott ballon,
amiből, kihörpintve a bort,
elhallgathatom
az időtlenség

visszavonulását,
amint a hétköznapiak újakezdek.

(Négysoros)

Ajtók, szorosan egymás mellett,
egymás alatt, egymás fölött,
minél közelebb, annál nagyobb
a szoba, amit nyitnak.

(Sövénykerítés)

Anyám a saját
édesanyját vezeti
elsős kisdíakként
az iskolába
anyám pont annyi éves
mint most
egy nappal se több
se kevesebb

hisz
nem képzelődik
kísértetiesen
magányos
szegény

újraindul

(Kocsonya)

Anyám gyakran
azzal vigasztal,
nyugodtan idegeskedhetek
azon, amit csinál,

a menthetetlenben
minden benne van,
csak a választék
hagy kivetnivalót
maga után,

anyám jelenléte
az utolsó szó jogán
lefoszlik majd rólam,
s használt
jövőm hiánytalanul
megőrzi,
mint a boldogság,
aminek nincsenek
érezkszervei.

Már közeledik,
jól kivehető,
mint a tengerbe
hajított palack
dugója.

Egyszer még
érintkezem az Istennel,
napozom vele,
mint a fejfája,

hogyan elnyomja végre
az érkezésem,
mint a még pislákoló
cigarettszikket.

(Feketerigó)

Százfelé néz a szőlőfürt
a lugasomon,
ez az egyetlen,
amit még nem kezdtek ki
a darazsak,
ínséges időket élünk,
a húgom hónapok óta
nem látogatja
beteg anyámat,
akit gyakran felrakok
a fészbukra,
tudom, hogy ott
lelájkolja majd.

Ha az igazság benyújtja
kezét az oroszlán ketrecébe,
nem igaz, hogy nem
tépi le neki
az a bestia.

(Tudatlanság)

Belenyugszom a lelkembe,
belém kerül,
mint darázs a mustos csaliba,
miközben szőlőszemmel
szemlélem a lugas mézédés fűrtjeit,
s ha megböki ujjam a rozsdás drót,
kiszívom a sebből a hétköznapokat,
lenyelem a felejtést.

II.

PERESKEDEM a nyelvemmel,
haranggá válik, amikor magamban
elbeszélem a világnak,
elbeszélem neki,
hogy ég és föld közé szorultam,

hogy amikor magamon kívül vagyok,
testemet megszállják az angyalok,
felfedezik, amit nem szabad kibeszélni,
se elhallgatni.

ITT semmi sem az, ami lehetett volna,
itt mindenki azt csinálja, amit akar,
amit Isten megenged,
amikor a hitetlenek a szemébe mondják,
hogy álszentek a követői,
hogy az ég ablakai befelé néznek.

KÉPTELEN vagyok felidézni
a halott apám hangját,
így sokkal rosszabbul
érint, amiket mondott rám,
felejtésem kénytelen nélkülözni
a véletlenszerűséget,
a feledékenység hálóját
kihúzva, telis-teli van
zsillett-pengékkal, vágóeszközökkel,
akkora a súly, hogy még
meghasadhat a háló,
a sötétség maga.

MINT AZ
önzetlen Isten,
nagyvonalú zsarnok,
tudatod megengedi,
hogy elengedhesd magad,
szófogadatlan, makacs szíved
azonban felfog téged,
légből kapottat.

MILYEN
nehéz hazugnak lenni,
közben meg hinni azokban,
akik kételkedés nélkül
elhisznek mindent,
s a vállukon hordoznak.

NEM ESZEM MEG a húst pénteken,
amióta elválasztott nejemtől
a bíróság,
úgy emlékszem, ezzel akartam
kiengesztelni Istent,
amiért katolikusként nem gyónhatok
és áldozhatok többé,
amint említettem,
nem eszem meg a húst pénteken,

de alig várom az éjfélt,
ahogy a kellő pillanatra
vár a fenevad, hogy
elkapja áldozatát, ilyenkor
feláll a kezemen a sok-sok szőrszál,
gyülekeznek, mint tavasszal
a rügyek a fákon,
csak abban az időszakban
érzek lelkiismeret-furdalást,
ha előbbre húzták az óra
mutatóját,
s bizonytalanná szelídülnek
a véletlenek.

BEZÁRKÓZTAM magamba,
pontosabban
magam zártam ki magamat,
hogy mögöttem hagyjak mindent.
Meg kell békélnem azzal,
hogy húsevő, hülye állat vagyok,
hogy magamon kívül
nem keletkezhettem,
hogy egyszer biztosan
magamhoz térek,
és akkor majd elképzeld.

A HAVAS temetőben,
amikor az apám sírjához tartok,
szeretek a már előttem járók
lábnyomába lépni.

Maga a boldogság, ha
mások megelőznek,
örömmel tölt el a felismerés:
korán kell kelnem ahhoz,
hogy ne induljak el hamarabb,
hogy ne induljak el időben.